

Byggegrunde o. lign., har man ikke ment at træde nogen for nær“.

Ved Hjælp af disse Bestemmelser har Regeringen anset det for muligt „at fremskaffe egnet Udstykningsjord til nye Landbrug paa rimelige Vilkaar baade for Køber og Sælger, men Udviklingen har gjort det nødvendigt, at man ogsaa maa lægge Vægt paa at fremskaffe *Tillægsjord til de mindre Landbrug*, som ikke er i Stand til at give deres Ejere Udkommet. Disse „indeklemte“ Husmandsbrugs Supplering vil tilmed i de nærmeste Aar have større praktisk Betydning end Oprettelsen af nye Brug, idet man som oftest undgaar Byggeri. For i nogen Grad at bistaa med Fremskaffelsen af Tillægsjord har Ministeriet i Samraad med Landbo- og Husmandsforeningerne samt Sogneraadforeningerne iværksat Nedsættelsen af *Tremands-Udvalg* i Landkommunerne, bestaaende af en Repræsentant for hver af de førstnævnte Foreninger og en Repræsentant for Sogneraadet. Disse Udvalg kan modtage Henvendelser om Tillægsjord og undersøge, om Trangen dertil er til Stede, og hvor de finder, at dette er Tilfældet, og at der findes en eller flere Ejendomme, som passende kunde anvendes eller bidrage til Supplering af de for smaa Brug, har Regeringen anset det for forsvarligt at bemyndige Landbrugsministeren til at udvide Statens Forkøbsret til saadanne Ejendomme uanset deres Størrelse, naar Statens Jordlovsudvalg anbefaler denne Fremgangsmaade. Ej heller i dette Tilfælde bliver der dog Tale om nogen Pligt for Ejeren af den udsætte Ejendom til at sælge, før han selv ønsker det, og Undtagelsesbestemmelserne i Stk. 6 omfatter ogsaa disse Forhold. Endvidere har man anset det for rimeligst, at hvor Ejeren mener at se sin Fordel ved at sælge hele Ejendommen fremfor et Areal af denne, kan Forkøbsretten ikke af Staten begrænses til Tillægsjorden. Selv om det er rimeligt at hjælpe de smaa Brug med Tillægsjord, bør det ikke ske paa Ejerenes Bekostning, hvorfor Staten i saa Fald maa overtage hele Ejendommen og finansiere en eventuel Stamparcel.

Forslaget om denne udvidede Forkøbsret findes i Stk. 2, medens Stk. 7—10 indeholder de fornødne Bestemmelser om Behandlingen af de Sager, der kommer til at foreligge“.

Resten af dette Afsnit svarer til, hvad der hidtil har været gældende, bortset fra at man ved Affattelsen af § 9 har forudsat, at alle Bevillinger og Laanevilkaar fastsættes ved særlige Love for afgrænsede Tidsrum.